

קצת פאפריקה לרקטום של קליפורניה ★ האם מישהו יותר רבילי ממך? ★ למסגר רהיטים, כחפצי-אמנות

שושלת גאבור רוס-אונדס

לפני 80 שנה בערך עזבו אם ושלוש בנותיה את הכפר שלהן בהונגריה ושמו פניהן לכיוון החוף המערבי של ארצות הברית. הנשים לבית גאבור — האם האנגרית מגרה, הבת הגדולה ו'איז'א, האמצעית אווה ועוד אחות אחת לאיברורה — הגיעו לאמריקה כשכילבן חלום אחד: להיות כוכבות קולנוע גדולות.

היום, 80 שנה מאוחר יותר, ה-GIRLS, שהן עדיין בנות 41, גם האמא (והרי בהונגריה הכל אפשרי), ממשיכות לעשות חגיגות, כותרות בעיתונים, והמון רעש, והחיים אצלן ממש ים להיות גיילדים אחד גדול.

מהרגע שדרכה כף רגלן באמריקה, הן היו כליך עסוקות בלהתחתן, בלהתגרש, בלמתוח את הפנים ובלהרים את הישבני נים שלהן, שבעצם לא נשאר להן זמן לעשות סרטים של ממש.

פה ושם, כאשר מפיקים חיפשו גוש קלוריות צהבהב בעל

אווה גאבור ומרב גריפין פרידה בנלל הניסה

ז'איז'א גאבור השערוריות והנישואין ממשיכים

מבטא הונגרי כבד, לקחו את אחת הבנות ופשוט ביקשו ממנה להיות מנחת על הסט, שלא תעשה כלום ושרק לא תתאמץ, חלילה.

הגאבוריות הללו התחתנו והתגרשו כליך הרבה פעמים (ביחד היו שם בערך 37 טכסינישואין) שפקירי רישום הנישואין בלוס-אנג'לס פשוט התמוטטו מעייפות. הן גם עברו כליך הרבה מתחות פנים וגוף, שמכמויות העור שהסירו מהן הפלסטיקאים יכולה היתה חברת נוצ' להוציא LINE דרש של מיוודות ותיקיד מעור, נוסח הונגריה.

קשה גם לומר שאהבה גדולה שוררת ביניהן. למרות שכולן בעצם בנות 41, כל אחת טוענת שהיא צעירה מהאחרות. גם האופי הונגרי הסוער לא תורם לאווירה רגועה. חתן עם חורשים, כשהן מתעייפות מלעשות סקנרלים זו לזו, הן מוציאות כמה שערוריות גם החוצה, וזורקות לנו עצם. אווה, למשל, עפה לא מכבר מחייו של מפיקהטלוויזיה, המיל' יונר מרב גריפין, אחרי שהחליט שלהתחתן איתה זה גם להת' חתן עם המשפחה כולה, וזה בעצם הרבה האחרון שהוא רוצה בחיים (ו'איז'א בתור גיסה — גוועלד!!!).

ו'איז'א, לעומתה, עדיין מחויקה בבעל מיספר 14 שלה, הנסיך פרדריק אנהלט פויתוחס (או משהו דומה), והצליחה באחרונה להסתבך שוב. הפעם זה קרה לה כאשר שטר עצר אותה כבוורליהילס על עבירתתנועה פעוטה, ואו התחיל

ויכוח קטן שנגמר בקרבמגע גדול, כאשר ז'איז'א והשוטר פשוט הולמים זה בזה.

אני לא מכין את השוטר הזה. למה הוא התעסק איתה בכלל? הוא לא ראה שהיא יותר ויותר דומה למתגושש-סומו יפאני? כל בעל שברח ממנה (וחלקם עדיין במנוסה) גרם לזה שהארגו האחורי שלה התרחב כעשרה ס"מ. היא היתה יכולה לחנוק אותו רק בטבעותהנישואין שלה.

קרביהענקים הזה הסתיים בשוטר אחר חבול והמום, וז'איז'א

ז'א אחת נעולה באויקים לרולס-רויס של בעלה, ואמריקה כולה צהלה ושמחה.

מי שמאמין שכאן מסתיימת ההגרה לבית גאבור, טועה טעות מרה. הווייכוס הללו הן רק באמצע החיים שלהן, ועוד נכונם לנו סיפורים עסיסיים רבים.

יישר כוחכן, בנות, אתן בהחלט רוחפות קצת פאפריקה לרקטום של קליפורניה.

בני היל: סוף

רשת הטלוויזיה הבריטית THAMES החליטה סוף-סוף (אם כי באיחור של 10 שנים, לדעתך), לסלק מלוחהמישררים שלה אחת ולתמיד את הסופגניה השמנמנה והוולגריה הזאת — בני היל.

הסיבה הרישמית לסילוק המיטרד היתה שהנוסחה הזו של הומור נמוך כגובה של טמפון, בתוספת ילדות חצי-ערומות המצחקקות בטיפשות והמפוזות סביב מותניו העבות של הקר' מדיאנט הזה — היא פשוט מיושנת. מנהליהרשת מעוניינים להציג לפני הציבור, על המירקע, קומיקאים צעירים יותר, בעלי הומור מתוחכם יותר. לא נראה לי שיהיה להם קשה למצוא תחליפים, שהרי הומור נמוך ופרימיטיבי יותר ממה שהיה לבני היל להציע פשוט לא קיים. ככל הורמנות, כשהי ייתי מבצע את דעתי והטלוויזיה הבריטית היא מהטובות בעולם, היו בנישיחי מעלים כסיעון נגדי את המופע של בני היל.

סקר שערך לאימכבר שבועון בריטי נפוץ העלה שהאיש הזה ווכה כפופולריות רבה בקרב האוכלוסיה היותר-בוגרת כבריטניה, ויותר אצל נשים מאשר אצל גברים. תמהתני. נבצר ממני להבין איך נשים מוצאות עניין באיש הזה ובהומור שלו, שבמשך שנים הוציא שם רע לשוכנינום והציג את הנשים במופע שלו כדמויות-קרטון אוויליות, החושפות פה ושם חצי

בני היל הרביל בפזזה אופיינית נעלות כיתה, לא בבית-ספרו

תחת ורבע ציץ. אבל האנגלים כבר מזמן הפסיקו להפתיע אותו.

קברניטי הרשת, שסילקה את היל, אומרים שהם פשוט לא חידשו את החוזה איתו. הם בטוחים שהוא ימשיך לעבור בטל' וויזיה, אבל לא ברשת שלהם, וככך הם בעצם קובעים שהאיר נפנטיל אמנם יכול לעלות כיתה, אבל לא בבית-סיפורנו, וגם לא בעיר שלנו.

לפני שנים היתה התוכנית הזאת מוקרנת בארצות רבות, ואף הכניסה כסף רב לרשת. אולם אין ספק שזה כבר לא כליך מצחקיק לראות נערות חצי-ערומות נרדפות לאורך ולרוחב המסך הקטן על-ידי קשיש עגלגל וחרמן.

בני היל, שהוא בן 64, חושב שהוא בן 44, רוצה להיות בן 24 ונשמע תמיד ככך. הוא מאוכזב, אבל לא הרוס מזה. הוא גם מעודר ממה שחושב עליו המפיק והבימאי שלו, דניס קירק לנר, שהיתה לו עזותהמצח להודיע לכליהתיקסורת שבני היל הוא טלוויזיה מה שצ'ארלי צ'פלין היה לתעשית-הקול' נוע. היינו, גאון קטן שערך לעולם לצחוק. ללא ספק זו עילה טובה ליורש צ'אפלין לתבוע אותו על הוצאתדיבה.

באשר לקורבנות המופע, הבנות שעיתרו בתחנותיהן ובעיי נטויותיהן את כל תכניותיו של היל, מיותר לציין שאף לא אחת מהן הפכה כוכבת גדולה בעיקבות השתתפותה בתוכנית, ואי פילו לא כוכבת קטנה.

בעיתונות הבריטית הופיעו ראיונות עם חלק מהניצולות האלה, ורוכן אכן היו רוצות למחוק פרק זה מעברן. לא שיש למי מהן מילה רעה אחת להגיד על האיש באופן אישי, אבל, במבט לאחור, חלקן (לא כולן) מעוניינות לשכוח את השטות הזאת.

אבל אל-נא תדאג, קשישא. עכשיו כשהחיים שלך לכאורה בזבל, והמופעים לא ישוררו עוד אלא רק בשירורים חוזרים, הרי שמחירם ירד פלאים והטלוויזיה הישראלית, שכנראה קונה את התוכניות הוות של לפי מיסקל (ואפילו מקבלת כמה תוכניות במקום עורף), תקנה אותך עכשיו בהמוניך, ואצלנו אתה תמשיך להיות כוכב.

גלריה לכליבית פאריס

כאשר אני נמצא בעיר אירופית כלשהי, ויש לי זמן פנוי (והרי זמן פנוי זה בעצם כל מה שיש לי), אני מוצא את עצמי במקר בחנויות המשגעות לכליבית ולרהיטים, שערי-אירופה משופעות כהן. מאחר ואין כמו כלים נאים לרוחה של עקרת-הבית המצויה, הרי שאותודיין חל גם על עקרה-הבית.

ספה ב'Les Halles לשמח את עקרה-הבית

תניות רבות מהסוג הזה דומות אחת לר' הותה, והפריטים ה' מוצעים בהן למכירה זהים. אולם, יש חגור יות ייתודיות, ועל אחת שכחו אני אספר כאן.

באיור ה-LES HALLES בפאריס, לא רחוק ממרכז פומפידו, יש גלריה לכליבית ולריהוט בשם DOU SUR CANAPE, הגמצאת 3, RUE DE TURBIGO 75001.

הגלריה אינה גדולה במיוחד, אבל שונה ומרתקת בתוכן שבה ובמצוגיה. ניתן למצוא שם כליבית בעיצובים חדשניים ומקוריים, שהם על גבול הפיסוליות ממש. המאפרות כליך יפות, שבכלל לא היית מעז לשים בתוכן אפר של סיגריות, שלא לדבר על מסטיק לעוס.

ניתן למצוא שם קומקומים, שאילו שבטים אפריקאיים פרימיטיביים היו רואים אותם היו אולי מעלים בהם קורבנות. בגלריה ניתן למצוא גם ריהוט כגון כסאות, כורסות וספות בעיצוב בלעדי של חברת ZANOTTA המפורסמת, שבסיסה באיטליה. חברת זאנוטה זו התחילה לפעול ב-1954 בתחום העיצוב במילאנו, ומאז וזתה כמעט בכל פרס עיצובי אפשרי (להוציא, אולי, את פרס המשק והפרייון על שם בנה אירלסון ז'יל).

אפשר לראות שם כסאות ואביזרים אחרים, שבפירוש ניתן למסגר אותם ולהציגם כיצירות-אמנות לכל רבר. אני מאוד מקווה שמה שאני מספר כאן לא ייראה למישהו כהמצלצה לקנות שם איזה פוטל או פנסתר, ולסחוב אותו ארצה בתיקה-חץ. חוץ מזה, אם אתם יוצאים עם תקציב מוגבל, כדאי גם לא לשאול על המחירים שם, כרי לא להיכנס לדיכאון. לבקר שם כרי לקבל רעיונות או סתם לקנא — בהחלט מומלץ.